

at sige, at dette maa høre op. Men jeg er paa dette Punkt, som paa alle andre Punkter, varsom i økonomiske Forhold. Jeg tror, at naar man i økonomisk Henseende pludseligt slaar noget i Stykker, kommer man i Regelen til at gøre større Ulykker, end man i Øjeblikket kan overse, og derfor er mit Forslag hensynsfuldt, et Forslag, der nedsætter Beskyttelsen, gør den mere rimelig, men som gør det muligt for Sukkerfabrikkerne at virke i Fremtiden og for Roedyrkerne at blive ved med deres Kulturer.

Jeg sagde, at det ved den første Tanke maa staa klart, at det er umuligt for en enkelt Virksomhed at opretholde en saa stor Beskyttelse. Men ogsaa naar vi sammenligne Sukkerbeskyttelsen her i Landet med Sukkerbeskyttelsen i andre Lande, ville vi hurtigt komme til dette Resultat. Thi vi have det Forhold her i Danmark, der, hvad Toldbeskyttelse angaar, staa langt nede i Rækken af Landene, at med Hensyn til Beskyttelsen af det lyse, raffinerede Sukker, som er det væsentligste, have vi en betydelig større Beskyttelse end den, som de protektionistiske Lande ved Brysseler-Konventionen ere blevne enige om skal være den højeste. Dette Forhold, kan man sige sig selv, kunde ikke vedblive. Naar vi nu gaa til en Toldreform, der yderligere nedsætter den ikke høje Beskyttelse, vi have paa andre Omraader, kunne vi selvfølgelig ikke paa Sukkeromraadet staa som et af de Lande, der have den allerhøjeste Beskyttelse.

Jeg sagde ved dette Lovforslags Forelæggelse, at naar Brysseler-Konventionen er bleven sluttet, d. v. s., naar der af en Række andre Lande var truffet en Overenskomst, som gik ud paa at skaffe Sundhed i Handels- og Produktionsforholdene indenfor et stort Erhverv, var det meget unaturligt, at Danmark ikke sluttede sig dertil, og det vilde være meget unaturligt, om vi opretholdt en saadan Beskyttelse, at en Tilslutning til Brysselerkonventionen i Fremtiden var forhindret. Altsaa baade naar vi se her indad til og se, hvor meget Forbrugerne maa betale til Sukkerfabrikationen, og se udad til og se, at vi ved denne Beskyttelse udelukke os fra en sund, international Overenskomst, mener jeg, at vi maa kunne blive enige om, at dette Forhold ikke kan opretholdes. Jeg antager, at vi ogsaa maa kunne blive enige med de Herrer, der ere interesserede i Sukkerfabrikationen, derom. Jeg forstaa saa godt, at de gerne ville opretholde det gamle Forhold, det vilde være behageligst

for dem, men det forekommer mig, at de maa kunne sige sig selv, at det lader sig ikke gøre.

Da vi begyndte at arbejde paa Spørgsmaalet om Sukkertolden og Sukkerbeskatningen, satte vi os derfor til Program for det første, at det fine, lyse Sukker skulde nedsættes saaledes med Hensyn til Beskyttelsen, at vi naaede til Brysselerkonventionens Grænser, for det andet, at Lyshedsgrænsen for Sukker gjordes til den samme ved Afgift og Told, og at man gik over til Polarisation ved Bestemmelsen af, hvilke Sukkere der falder i de forskellige Grupper. Til Punkt 2, at Grænsen for Afgift og Told skal være den samme, skal jeg bemærke en Ting, som vistnok ikke alle ærede Medlemmer ere bekendte med, og som jeg ikke har haft Lejlighed til at fremdrage tidligere. For Øjeblikket have Sukkerfabrikkerne det saaledes, at de have den højeste Told paa det fineste Sukker, 12 Øre pr. Kilo, gældende for alt Sukker, lysere end Nr. 18, medens den høje Afgift, de svare deraf, kun gælder for Sukker, der ikke er mørkere end Nr. 19; mellem Nr. 18 og 19 have Sukkerfabrikkerne derved faaet et ekstrabeskyttet lyst Sukker, som er saa heldigt at være beskyttet med den høje Told af 12 Øre pr. Kilo, men kun svarer den lave Afgift af 4½ Øre, altsaa en Beskyttelse af 7½ Øre, en ganske overordentlig høj Beskyttelse. Det er naturligvis en af de Betingelser, der maatte stilles, at dette Forhold faldt bort, og at Grænsen for Skattens Fastsættelse ved Told og Afgift blev den samme. Det var det foreløbige Program for vort Arbejde, da vi begyndte derpaa, og paa dette Program søgte vi en Sammenkomst med Repræsentanter for Fabrikken og en Del Roedyrkere. Denne Sammenkomst førte ikke til noget. Vi førte en meget venkabelig Forhandling, men vi naaede ikke til nogen Forstaaelse, og jeg fik ved denne Sammenkomst et levende Indtryk af, at det vilde ikke have ført vidt, hvis jeg var gaaet den Vej, som det ærede Medlem for Horsens (Fraenkel) anbefalede mig, naar jeg udarbejdede en Toldlov, nemlig at tilkalde de industridrivende selv og forhandle med dem. Jeg tror i Almindelighed, at man ikke kommer dem nærmere end til, at de svare, at de kunne intet som helst undvære af den nuværende Beskyttelse, ikke saa meget som en Øre. Det var det Resultat, man naaede til, og det er hverken meget opmuntrende eller meget oplysende.

Vi maatte da uden nogen Forstaaelse